

โรงเรียนกรุงเทพคริสเตียนศึกษา
THE BANGKOK SCHOOL OF ENGLISH

Established June 1926

ภาษาอังกฤษเรียนเร็ว เล่ม ๑๖

Course of English Volume 16

428.2495911

ป 365ค

โดย สดกพันธุ์ประยูร มินประพาส

By Stephen Prajor Minpraphal

สงวนลิขสิทธิ์

All rights reserved

สารบัญ

๑. การออกเสียง	หน้า ๕๐๘
๒. Strong form.	๖ ๕๓๐
๓. Weak form.	๖ ๕๓๓
๔. Stress.	๖ ๕๓๒
๕. Intonation.	๖ ๕๓๓
๖. การผันทวนและอ่าน	๖ ๕๓๕
๗. ประโยคตัวอย่างสำหรับฝึกหัด	๖ ๕๓๗
๘. แบบฝึกหัดอ่าน.	๖ ๕๓๓
๙. คำรับและคำปรายัย	๖ ๕๓๗
๑๐. การออกเสียงคำถาม	๖ ๕๓๓
๑๑. ความหมายของ let.	๖ ๕๓๗
๑๒. แบบฝึกหัดท ๓	๖ ๕๓๘
๑๓. แบบฝึกหัดท ๒	๖ ๕๔๓
๑๔. ถ้อยคำภาษาอังกฤษ	๖ ๕๔๓

พิมพ์ที่ ร. พ. กรุงเทพฯ อังกฤษศึกษา ถนนสี่พระยา พระนคร
 นายเฉลิม ปานกุล ผู้พิมพ์โฆษณา พุทธศักราช ๒๔๗๐

กำหนดเวลาเรียนเล่ม ๑๖

ว.ศ. ๓	เรียนตงแตหนา	๕๔๓	จนถึงหนา	๕๔๒
๑	๑	๕๔๓	๑	๕๔๔
๒	๒	๕๔๓	๒	๕๔๕
๓	๓	๕๔๓	๓	๕๔๖
๔	๔	๕๔๓	๔	๕๔๗
๕	๕	๕๔๓	๕	๕๔๘
๖	๖	๕๔๓	๖	๕๔๙
๗	๗	๕๔๓	๗	๕๕๐
๘	๘	๕๔๓	๘	๕๕๑
๙	๙	๕๔๓	๙	๕๕๒
๑๐	๑๐	๕๔๓	๑๐	๕๕๓

๑๑ ทวนทงเดิม

๑๒ ทำแบบฝึกหัด. ๑ และ ๒.

เลขห้อง

214

428

เลขหมู่

21365 0

ผู้ช่วยผู้อำนวยการ

ผู้อำนวยการ.

เลขทะเบียน

บทที่ ๑๕

การออกเสียง

การเขียนเราใช้อักษรหรือตัวหนังสือ, แต่การพูดเราใช้ “เสียง” แทนอักษรหรือตัวหนังสือ. อักษรเราเห็นด้วยนัยตา, มีเวลาอ่านและพิจารณา, ส่วนเสียงนั้นเราใช้หูฟัง. เมื่อได้ยินได้ฟังใครพูด เราก็ต้องจับเสียงและกระทำความเข้าใจทันที; เสียงเมื่อได้ผ่านมากกระทบหูแล้วก็จะหายไปเป็นอันว่าเราไม่มีเวลาที่พิจารณาได้เหมือน ตัวหนังสือหรือ ตัวอักษร; ดังนั้น, ในการสันทนากการฟังจึงจำเป็นและสำคัญ เท่า ๆ กับการ พูดหรือ การออกเสียง. ข้อที่ยากที่สุดในภาษาของมนุษย์ก็คือ “เสียงคำพูด” มักจะไม่ตรงกับตัวหนังสือหรือ อักษรที่เขียน. เรืองนเป็นชนแรกทบทเรียนจะ ต้องจดจำใส่ใจไว้, เพื่อจะตัดความกังวล หรือความ แปลกปลาดใจให้หมดสิ้นในเมื่อได้เห็นถ้อยคำใด ๆ มีเสียงไม่ตรงกับตัวหนังสือหรือตัวอักษรที่เขียน.

เสียงสองชนิด

เสียง มีอยู่สองชนิด เรียกว่า Strong Form (สตรอง ฟอม) และ Weak Form (วีก ฟอม). นักเรียนต้องทราบความหมายของ “เสียง” ทั้งสองชนิดไว้เสียแต่เวลาเดี๋ยวนี้, เพราะเกี่ยวกับการฟังและการพูดซึ่งนักเรียนจะได้ยินเสมอๆ.

Strong Form

เสียงแห่งถ้อยคำพูดอันเป็นรูปหรือลักษณะที่ถาวร ได้แก่เสียง ที่พูด หรือ เปล่ง ออกตาม ปกติ ครอบตาม Vowel Sound หรือตามเสียงสระแห่งถ้อยคำนั้นๆ, เข้าใจอย่างง่าย ๆ ก็คือ Strong Form เป็นรูปหรือลักษณะแห่งเสียงอันสมบูรณ์ตามสระที่ปรากฏอยู่เช่นคำ a, am, is, has เป็นต้น เราออกเสียงตรงๆ ว่า เอ, แอม, อีส, แฮส. Strong หมายความว่าแข็งแรง, ส่วน Form หมายความว่า รูปร่าง, แบบ, ลักษณะ; ตามนี้, จะเห็น

ได้ว่า เสียงของ Strong Form เป็นไปในลักษณะที่
แข็งแรง คือใน ลักษณะ อันสมบูรณ์ ตาม เสียง สระ ที่ได้
กล่าวแล้ว.

Weak Form

เสียงแห่งถ้อยคำพูดอันเป็นรูป หรือลักษณะ ที่กล่าว
นี้ได้แก่เสียงที่พูดเปล่งออกเจือปนๆ หรืออ่อนโยนไปกว่า
Strong Form แปลว่าเสียงของ Weak Form นั้นไม่
เป็นไป ตามปกติ เช่น a เราออกเสียงเป็น อะ หรือ
หรือ เออะ, is เราเพียงแต่พ่นหรือระบายลมหายใจออก
เป็น z หรือ s, am เราออกเสียงเป็น อัม, เอ็ม หรือ
เพียงแต่ให้ ไต ยื่นเสียงขึ้นจุมเป็น m. Weak หมายถึง
ความว่า อ่อนแอ, ไม่แข็งแรง; ดังนั้น, Weak Form จึง
เป็นเสียงพูดอันเจือปนไปจากหน้าเสียงปกติ.

ในการ สันทนาภาษาอังกฤษ ชาวอังกฤษ หรือผู้ที่
ชำนาญ ภาษา อังกฤษ สันทนา อาจจะใช้เสียง ทั้ง สอง
อย่างนี้ คดระคน กันไป. ถ้อยคำที่มีเสียงเป็น Weak
Form ได้นั้น คง มีอยู่เป็นจำนวน ๖๑ คำเท่านั้น และ

ถ้อยคำเหล่านี้ ก็เป็นถ้อยคำทงายหรือแพร่หลายที่สุด,
โดยมากเป็น ถ้อยคำที่มี Syllable หรือพยางค์เดียว.
ถ้อยคำเหล่านี้นักเรียนจะได้พบเห็นเป็นลำดับไป. ใน
ชั้นนี้ ขอให้ให้นักเรียนกระทำ ความเข้าใจ หรือจดจำไว้
ว่า Strong Form และ Weak Form มีความหมาย
แตกต่างกันอย่างไร. เมื่อ นักเรียนทราบ ว่าการผันทนา
มีสองชนิดเช่นนั้นแล้ว ก็จะไม่รู้สึกแปลกใจ ใดๆ ใน
เมื่อได้ฟังคำๆ เดียวซึ่งอาจจะมเสียงผิดเพี้ยนกันขึ้นได้.

Stress

Stress (สเตรส) หมายความว่า น้าหนักหรือเสียง
หนัก.

ในภาษาอังกฤษ การเปล่ง เสียง หนัก จำเป็น มาก
และเสียงหนักมอยู่สองชนิด คือ: -

(๑) เสียง หนักที่ เปล่งดังที่ พยางค์ หรือ Syllable
แห่งถ้อยคำหนึ่งคำใดเรียกว่า Accent ซึ่งนักเรียนได้เห็น
แล้วในตำราเรียนเล่ม ๑ หน้า ๒๗. เครื่องหมายสำหรับ

แสดงเสียงหนักหรือ Accent นักเรียนทราบแล้ว คือ
‘เส้นหนัก’ ได้แก่ “’”.

(๒) เสียงหนักที่เปลี่ยนหรือเน้นลงที่คำใดคำหนึ่งใน
ประโยคเรียกว่า Emphasis (เอม’ ฟาซีส) เช่น His
book is *here*, คำ *here* มีเสียงหนักกว่าคำอื่นๆ ใน
ประโยคเดียวกัน. คำใดที่ควรจะมีเสียงหนัก คือ
Emphasis นั้น ต้องแต่ความหมายของคำนั้นๆ ว่า
จะหมายความว่าหรือสำคัญเพียงใด ซึ่งเป็นหน้าที่ของผู้ที่
พูดจะปฏิบัติในการลงเสียง เรืองนี้ต้องอาศัยความ
ชำนาญหรือความเคยชิน ซึ่งนักเรียนจะได้รู้ได้เห็น
เป็นลำดับไป.

Intonation

Intonation (อิน โตเนชั่น) หมายถึงการประกอบ
เสียงขึ้นลง ให้เป็นเสียงสูงต่ำ ประจักษ์ว่าเป็นเสียง
ดนตรี. ในการสนทนา, ความหมายแห่งประโยคหรือคำ
พูดอาจจะเป็นไปได้ในทางสงสัย, สันเท่ห์, บังคับ, วิงวอน,
คัดค้าน, และอื่นๆ อีก. การที่จะเปลี่ยนเสียงแสดงถึง

ความหมายที่กล่าวนี้ เราจึงต้องประกอบเสียงที่เปล่ง
ออกตามความต้องการ. ในเรื่อง Intonation หรือ
การประกอบเสียงพูดให้เป็นท่วงทေး นั้นเราต้องอาศัย

(1) Stress (2) Inflection, และ (3) Pause.

Stress ได้กล่าวถึงแล้วในบทเรียนหน้า ๕๑๒.

Inflection (อินเฟลกชัน) หมายถึงการยกเสียง
ขึ้นสูงหรือทอดเสียงให้ต่ำลงในเวลาดังกล่าว.

Inflection มีดังนี้คือ:—

(1) Falling inflection.

(ฟอลลิง อินเฟลกชัน) เสียงที่ทอดให้ต่ำลง.

(2) Rising Inflection

(ไรซิง อินเฟลกชัน) เสียงที่ยกให้สูงขึ้น.

เรื่องประกอบเสียงดังกล่าวนี้ จะได้อธิบายในบทเรียน
ต่อไป.

Pause (ป๊อซ) หมายถึงการหยุดหรือการพักเสียง.
ในประโยคสนทนาต่างๆ ผู้พูดอาจจะต้องพักเสียงชั่ว

ขณะหนึ่ง. เรือง Pause นี้ ท่านจะได้เห็นหลักหรือข้อ
ของการหยุดหรือพักเสียบ้างจากประโยคสนทนาตัวอย่าง.

การสนทนาและการอ่าน

ในการที่จะฝึกหัดสนทนาภาษาอังกฤษให้ได้ผล
อย่างแท้จริงนั้น นักเรียนควรจะต้องถึงข้อปฏิบัติสองข้อ
นี้ คือ:—

๑) ฝึกหัดจำประโยคสนทนา โดยมีพักของคำนึงถึง
กฎเกณฑ์ไวยากรณ์อย่างใด.

๒) เรียนหลักของภาษาหรือไวยากรณ์.

ข้อ ๑. ขำพเจ้าหมายถึงการท่องประโยคๆไป โดย
ไม่ต้องนึกสงสัยว่าเหตุใด ประโยค นั้นๆ จึงมี ถ้อยคำ,
จำนวน เป็นประโยค อันรัดดอง กฎเกณฑ์ ไวยากรณ์ ของ
ภาษาอังกฤษ เสียเอง หรือ แตกต่าง กับ ภาษาไทย เรา.
เมื่อเอ่ยถึงการท่อง, ให้เป็นที่เข้าใจเสมอว่านักเรียนจะ
อ่าน ประโยค ดังๆ หลายๆ ครั้ง จน กระทั่ง ประโยคผั่ง
แน่นอยู่ในสมองและติดอยู่ที่ริมฝีปากจริงๆ.

ข้อ ๒. หดก แห่ง ภาษา หรือ ไวยากรณ์ เป็นสิ่งที่จำ
เป็นสำหรับการสนทนา, เพราะ เป็นสิ่งที่จะ นำทางไปสู่
การสนทนา อันชอบ ด้วย ลำดับ ด้านวน นิยม แห่ง ภาษา
อังกฤษ. นอกจากนี้ ยัง จะขยาย แนวความคิดความ
สามารถของนักเรียนใน การสนทนาเรื่องต่างๆ ไปให้คับ
หน้าออกไปอีก.

ประโยคสั้นๆ

ในการสนทนาประจำวัน มักจะมีการทักทายปราศรัย,
การถามถึงความทุกข์สุข, ซึ่งผู้สนทนาจะ ตอบโต้กันไป
มาอย่างกระตือรือร้น. ประโยคที่กล่าววนโดยมากเป็นประ
โยคหรือด้านวนถ้อยคำพูดสั้นๆ ซึ่งเกิดขึ้นซ้ำๆ กันและ
มีข้อความคล้ายคลึง กันเสมอ. นักเรียนต้องท่องจำ
ไว้จนกระทั่งขึ้นต่อการออกเสียง, ต้องอ่านออกเสียงดังๆ
โดยปฏิบัติตามอักษรภาษาไทยที่แสดง เสียงอ่าน อย่าง
เคร่งครัด. แห่งใดมี “หมายเหตุ” ต้องอ่านและกระ
ทำความเข้าใจไว้เสียด้วย. จงอย่า ประมาท ถ้อยคำพูด

หรือประโยคทั้งๆ นั้นๆ เป็น อันขาด; ถ้าจดจำไว้ได้
เป็น จำนวน มากแล้วท่านก็จะสามารถ สนทนา ภาษาอังกฤษ
กฤษได้ก็ต้องปากและสติจกใจ.

ประโยคตัวอย่างสำหรับฝึกหัด

1. Good morning.

กักัด มอ นัง หรือ กักัด มอ นัง.

2. Good afternoon.

กักัด ออฟเตอนุน หรือ ออฟเตอนุน.

3. Good evening.

กักัด อ ฟ นัง หรือ กักัด อ ฟ นัง.

4. Good night.

กักัด ไนต .

5. Good bye.

กักัด บาย .

6. See you to-morrow.

ซึ ยู เตอ มอ ไร.

7. How are you?

เฮา ฮา ยู?

ท่านเป็นอย่างไร (สบายดี?)

8. How do you do?

เฮา ดู ยู่ ตู้? หรือ เฮา ตู้ ยู่ ตู้?

ท่านเป็นอย่างไร?

9. How are you getting on?

เฮา อา ยู เกกิด ตึง ออฮน?

10. How does it go with you?

เฮา เตื่อตู่ ชิด โลก วิท ยู่?

หมายเหตุ ๑. ถ้อยคำพูดตั้งแต่ ๑ จนถึง ๖ นั้นจะแปลให้ตรงกับด้านคุณหรือความหมายภาษาไทยเราไม่ได้. ข้อ ๑. ใช้สำหรับทักทายปราศรัยกันในเวลาเช้า, และจะใช้เป็นคำอำตจากกันไปก็ได้.

การที่จะ บอกว่าเวลาเช้า ตื่น นอน ไม่เป็น ขนบธรรมเนียมนิยมของไทยเรา, อย่างไร ก็ ตามในสมัยใหม่ ๆ นั้นมักมีผู้พูดว่า “อรุณสวัสดิ์”.

ข้อ ๒ ใช้เมื่อแรกพบหรือจากกันในเวลาหลังเที่ยง หรือบ่าย.

ข้อ ๓. ใช้สำหรับ เวลาเย็นเมื่อแรกพบหรือจากกัน.

ข้อ ๔. ใช้สำหรับ ตาจากกันใน เวลา กลางคืนเช่น
ในคันทันหรือคันทันจะได้พบกันอีก.

ข้อ ๕. มีความหมายเท่ากับ “ลาก่อน”; เพราะ
ฉะนั้น จึงใช้ สำหรับ เวลาที่ จะขอตาไปจากกันเท่านั้นได้
ทุกเวลา.

ข้อ ๖. จะ แปล ตาม คำหนึ่งคือ “จะพบเธอ,
ท่านหรือคุณอีกพรุ่งนี้” เป็น ประโยค ที่ ย่อ จาก “I
shall see you to-morrow” ประโยคนี้ คง มีความ
หมายเท่ากับว่า “ลาก่อน-แล้วพบกันใหม่พรุ่งนี้;” ตามนี้
จึงใช้ได้ เพราะว่า เวลาที่ จะไปจากกัน. ขนบธรรมเนียม
ไทยเรา เมื่อเรา พบกัน เราก็คงยกมือไหว้, เบ็ดหมวก
แล้วก็ถามว่าไปไหน? ตบท้ายหรือ? แต่อย่างกลุ่มนักจะ
มีถ้อยคำ ข้างต้น เป็นการ ปราศรัย ครั้ง แรก พร้อมกับ
การเบ็ดหมวก, โค้งตัวคำนับหรือจับมือส่ง; เพราะ
ฉะนั้นนักเรียนควรจะจดจำไว้เพื่อใช้ในโอกาสอันควร.

หมายเหตุ ๒. ข้อ ๗ ถึง ๑๐ ถ้าจะ แปลให้ตรงกับ
ภาษาไทย คงไม่ได้ ใจความอย่างไร. ให้จำไว้แต่เพียง
ว่าเป็นจำนวนสำหรับถามถึงถึงความทุกข์สุข เช่นสบาย
ดีหรือ, เป็นอย่างไร? ข้อ ๗ และข้อ ๘ ใช้มาก; ข้อ ๘
โดยมากเป็นจำนวนคำพูด สำหรับผู้ใหญ่ถามผู้น้อยหรือ
ผู้ซึ่งมีฐานะเท่ากันและคุ้นเคยกัน, ส่วนข้อ (๘) สำหรับ
ผู้น้อยใช้แก่ผู้ใหญ่ หรือผู้ซึ่งมีฐานะเสมอกัน, แต่ไม่
คุ้นเคยกันตนัก.

หมายเหตุ ๓: ในการเทียบเสียงอ่าน ขำพเจ้า
คือ ความสวดกเป็นเกณฑ์ เช่นคำ morning, อักษร
“r” ไม่จำเป็นต้องรวเสียง, เพราะฉนั้นจึงแสดงอักษร
ไทยกำกับเพียง มอ ไม่ใช่ มอ; evening ที่จริงเป็น
อีฟว ینگ (ไม่ใช่อ่าน อี เว้นง); การที่ขำพเจ้าเทียบ
เสียงเป็น อ ว ینگ และ อฟว ینگ ก็เพราะในการสันทนา
เกี่ยวกับ การ เน้น หรือ ตากเสียง. เครื่องหมาย “.”
แสดงเสียงกลากตันทันหรือเสียงที่เปล่งออกเล็กน้อยเช่น

ก็(คงได้อธิบายไว้ในคำบรรยายเล่ม ๑ หน้า ๓๕). หนึ่ง,
 วมเสียงเป็น “วะ,” แต่ต้นที่สุด ประหนึ่งว่าถ้าหรือคิด
 พ้นไปกับหนึ่ง; night - ไนต. ที่จริงเป็น ไนต (ออก
 เสียง ต), แต่ใช้ไนต เพราะอธิบายไว้แล้วในคำบรรยาย
 เล่มที่ ๑ หน้า ๒๘-๒๙.

แบบฝึกหัดอ่าน

1. Give me the book please.

คักฟว ม เตอะ บุก ปลัด.

โปรดให้หนังสือฉัน.

2. Thank you.

แท้งกยู.

ขอบใจ.

3. Thanks.

แท้งกธ.

ขอบใจ.

4. Many thanks.

เม^{๑๔} น^{๑๕} แท^{๑๖}งก^{๑๗}ด^{๑๘}.

ร^{๑๙}อบ^{๒๐}ใจ^{๒๑}มา^{๒๒}ก^{๒๓}.

5. Thank you so much.

แท^{๒๔}งก^{๒๕}ย^{๒๖} ไ^{๒๗}ห^{๒๘}ม^{๒๙}ช^{๓๐}.

ร^{๓๑}อบ^{๓๒}ใจ^{๓๓}มา^{๓๔}ก^{๓๕}ๆ^{๓๖}.

6. Thanks so much.

แท^{๓๗}งก^{๓๘}ด^{๓๙} ไ^{๔๐}ห^{๔๑}ม^{๔๒}ช^{๔๓}.

ร^{๔๔}อบ^{๔๕}ใจ^{๔๖}มา^{๔๗}ก^{๔๘}.

7. Thank you very much.

แท^{๔๙}งก^{๕๐}ย^{๕๑} เ^{๕๒}ว^{๕๓} ร^{๕๔}ิม^{๕๕}ช^{๕๖}.

ร^{๕๗}อบ^{๕๘}ใจ^{๕๙}ท่า^{๖๐}น^{๖๑}มา^{๖๒}ก^{๖๓}.

8. Come here.

ก^{๖๔}ม^{๖๕} เ^{๖๖}ฮ^{๖๗}ย^{๖๘}.

จ^{๖๙}ม^{๗๐}า^{๗๑}ท^{๗๒}น^{๗๓}.

9. Come here, please. หรือ Please come here.

ก^{๗๔}ม^{๗๕} เ^{๗๖}ฮ^{๗๗}, ป^{๗๘}ด^{๗๙}ด^{๘๐} ห^{๘๑}ร^{๘๒}ือ ป^{๘๓}ด^{๘๔}ด^{๘๕} ก^{๘๖}ม^{๘๗} เ^{๘๘}ฮ^{๘๙}.

ไป^{๙๐}ร^{๙๑}ด^{๙๒}มา^{๙๓}ท^{๙๔}น^{๙๕}.

10. Open the doors.

โอ' ^๕เบ็น ^๕เคอะ ^๕ค็อต (ค็อ' ^๕เอ็ด หรือ ^๕ค็อต).

จงเปิดประตู.

11. Shut the window.

ชัต ^๕เคอะ ^๕วิน' ^๕ค็อ.

จงปิดหน้าต่าง.

12. I want some water.

โอ ^๕ว็อน' ^๕ซัม ^๕วอ' ^๕เคอ.

ฉันต้องการน้ำบาง.

13. Sit down and read this letter.

ซิท ^๕เดาน ^๕อน (แอนด) ^๕รีด ^๕ค็อต ^๕เลต ^๕เคอ.

นั่งลงและอ่านจดหมายนี้.

14. Please take a seat.

ปเลซ ^๕เทก ^๕อะ ^๕ซีต.

ไปรคนั่ง หรือ เชิญนั่ง.

15. Give this letter to the man.

กัฟ ^๕ว ^๕ค็อต ^๕เลต ^๕เคอ ^๕เคอ (ค็อ) ^๕เคอะ ^๕แมน.

จงให้หนังสือเล่มนี้แก่ชายนั้น.

16. Wait there for an answer.
 เว้ด-เต เฟอร์ (เฟอร์) อัน อาน เชอ.
 จงคอยที่นั่น สำหรับคำตอบ.
17. Take your hat off and go into the room.
 เต็ก ยอ(ยัว)แย็ค ฮ็อฟ อัน โค้ค อินเคอ เตอะรุม.
 จงเบ็ดหมวกออกและเข้าไปในห้อง.
18. Go into the room and tell him what I want.
 โค้ค อินเคอ เตอะรุม, อันเต็ก ฮีม ว็อตไอ ว็อันต์.
 จงเข้าไปในห้อง และจงบอกแก่เขา ถึงสิ่งซึ่งฉัน
 ต้องการ.
19. When he gives you anything, take it to me.
 เฮว็น ฮี้ คักฟว็ด ยู เฮน นทง, เต็ก-ฮิตตุ่ม.
 เมื่อเขาให้ สิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่เธอจงนำมันมาให้ฉัน.
20. Go home when you get the answer from him.
 คีโก โฮม, เฮว็น ยูเก็คคิต อาน เชอ ฟรอมฮีม.
 จงไปบ้าน เมื่อเธอได้รับตอบจากเขา.

หมายเหตุ: ทั้ง ๒๐ ข้อนี้, นักเรียนใช้เวลาสำหรับฝึก

หัดอ่านอย่างมากทีเดียวเพียงครึ่งชั่วโมง. ข้อสำคัญ

ที่สุดให้ระวังเสียงที่อ่าน, จงปฏิบัติตามภาษาไทยที่
เทียบเสียงไว้; แห่งใดมี "s" ต้องออกเสียง, แห่งใด
ไม่มี, ไม่ต้องออกเสียง. S ซึ่งมีเสียงเป็น z มีจุดอยู่
ข้างล่าง เช่น please - ปลื๊ส คือ พันหรือระบายลม
จากรายพันจันทน์. ระวังเสียงนาสิก หรือเสียงชน
จมูกเช่น down ต้องเป็น เฒาน ไม่ใช่ว่า ดอยๆ.
ให้ ผกหัดอ่าน เฒาน หดหายๆ ครังโดยให้เสียง เฒา และ
อน ถมกถนกันเป็นเสียงเดียวกันจงได้.

เสียงภาษาอังกฤษไม่ยุติ อาจมีชนลง, ดังคำหนัก
เบาได้เช่น you คำเดียวอาจเป็น ยู, ยู หรือ ยูก็ได้.
เสียงตกถวน อาจัยความชำนาญ. ในชั้นนี้จึงขอให้
ถ้อยความชำนาญ หรือความเคยชินไปก่อน. อนึ่งถ้อย
คำๆเดียวกันอาจจะออกเสียงได้สองอย่าง ดังปรากฏ
อยู่ในวงเล็บ. ขอให้ให้นักเรียนจดจำไว้ด้วย, เพราะ
อาจจะมึนออกเสียงแตกต่างกันในเวลาดันทนา. การ
สนทนาอาศัยการฟังเหมือนกัน, ถ้าฟังได้ถนัด, เข้าใจ
ได้, การสนทนาจึงจะเป็นไปได้ โดยไม่ต้องตระสวด.

หมายเหตุ: - ภาษาอังกฤษไม่มีคำขึ้นเป็น
 ด้านวนเท่ากับ “จง” ในภาษาไทยเรา. เมื่อเราพูดกับ
 ใครโดยร้องขอ, สั่ง หรือบังคับก็ตาม, เรามักไม่ใช่
 ประธาน (คือ Subject) ข้างหน้า Verb หรือกริยา
 เช่น “มาที่นี่, เปิดหน้าต่าง” มีความหมายเท่ากับ
 “ท่านมาที่นี่, ท่านเปิดหน้าต่าง.” ในลักษณะเช่นนี้
 ภาษาอังกฤษคงใช้ Verb หรือกริยาไปโดยๆ ข้าง
 หน้าประโยคโดยไม่ต้องมี You ข้างหน้าเช่น Come
 here, open the window ซึ่งให้ถือว่าเท่ากับ “ท่านจง
 มาที่นี่, ท่านจงเปิดหน้าต่าง.” อนึ่งคำ Please มีความ
 หมายถึง “ทำให้เป็นที่พอใจหรือชอบใจ” แต่เมื่อใช้
 ติดต่อกับ Verb หรือกริยาอื่น ๆ อีกคำหนึ่ง มีใจ
 ความเท่ากับ “โปรด” เช่น Please come here -
 โปรดมาที่นี่, Please open the window - โปรดเปิด
 หน้าต่างเป็นต้น. อนึ่งคำว่า “เปิดหมวก” ต้องใช้ว่า
 Take your hat off หรือ Take off your hat คือ

เอาหมวกออก จะใช้ open your hat เหมือนดังคำ
 นวนไทยไม่ได้เป็น ขันขาด. เรื่องนี้ ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้
 แล้วในเรื่อง Imperative Sentences และ Prohibi-
 tive Sentences ใน ตำราเรียนเล่มที่ ๑๐ หน้า ๓๓๗ จนถึง
 หน้า ๓๒๕. คำที่เป็น weak และ strong ข้าพเจ้า
 ได้แสดงเสียง อ่านไว้ ด้วยแล้วใน ตำราเรียน เล่มที่ ๑๐
 หน้า ๓๒๕.

ขนบธรรมเนียมเกี่ยวกับคำรับและคำปราศัย

คำ “รับ” ในเวลาปราศัยเช่น ขอรับ, ครับ, แด่คำแทน
 “ชื่อ” เช่นคุณ, ไต่เต้า, ภาษาอังกฤษใช้ Sir (เซอ)
 และ Madam (แม่ ตัม) เช่น How do you do, Sir?
 คำ Sir ใช้ปราศัยระหว่างผู้ชายด้วยกัน โดยมากสำหรับ
 ผู้น้อยใช้กับผู้ใหญ่, แต่ผู้หญิงไม่ใช้ สำหรับปราศัยกับ
 ผู้ชาย, ส่วนคำ Madam นั้นผู้ชายใช้พูดกับผู้หญิง
 หรือผู้หญิงใช้กับผู้หญิงด้วยกันก็ได้.

Yes, Sir - เย้ส, เซ้อ.

Yes, Madam - เย้ส, แม่ ตม.

No, Sir - โน, เซ้อ.

No, Madam - โน, แม่ ตม.

Yes, Mr. Ruckrien.

No, Mrs. Brown หรือ Miss Brown.

Yes, Doctor Brown.

No, Father หรือ Mother.

Yes เป็นคำ “รับ” เช่น ขอรับ, ค่ะ ที่สุด เออ, อ้อ ก็คงใช่ Yes เหมือนกัน, นอกจาก นี่ยังเป็น คำใช่ คำสำหรับขานรับเมื่อถูกเรียกออก. ให้สังเกตว่าคำยกย่องต้องเป็น Sir, Madam หรือคำใดคำหนึ่งกำกับไปด้วยเพื่อแสดงความนับถือหรืออภัยด้วยไมตรีหนึ่ง; ถ้าไม่กำกับไปด้วยก็คงเป็นคำรับอย่างปกติ ฐานกันเอง.

ภาษาไทยเรามีคำหลายชนิดสำหรับแสดงคำปราศัยเช่น ขอรับ, ครับ, เออ, อ้อ, เหล่านี้เป็นต้นซึ่งผู้ทักใช้ หรือ

ผู้ฟังย่อมทราบดี. No เป็นคำตรงกันข้ามกับ Yes จึง
เป็นคำปฏิเสธซึ่งมีความหมายเท่ากับ “ไม่” หรือ “เปล่า”
คงมีคำยกย่องกำกับด้วย สำหรับการสนทนาคือผู้ใหญ่
หรือผู้ทบทวน.

Mr. เป็นคำย่อของ Mister (อ่าน มีส/เตอร์ หรือ
มีส/เตอร์) มีความหมายเท่ากับ นายหรือคุณ. Mrs.
(อ่าน มีส/ริส) เป็นคำย่อของ Mistress (มีส/เทร็ด) =
นายผู้หญิง มีความหมายเท่ากับนาง, คุณหรือคุณนาย;
ต้องใช้ สำหรับหญิงที่มีสามีแล้ว, Miss (มีส) ใช้สำหรับ
หญิงสาวที่ยังไม่มีสามี ตลอดจนถึง หญิงกลางคน
หรือที่มายุ่งซึ่งยังไม่สามี. เพื่อประโยชน์ต่อการสนทนา
ของนักเรียนขอให้ทราบไว้เป็นความรู้ว่า ต้องใช้ Mr.
และ Miss ควบไปกับชื่อหลัง อันเป็นนามสกุล, ไม่ใช่
ติดต่อกับชื่อหน้าหรือชื่อตัวเป็นอันขาด. ชาวยุโรป
หรืออเมริกันมีสอง ชื่อ คือ ชื่อทางศาสนา เช่น John
(จ็อน) George (จ็อยคย) Mary (แมรี) เป็นต้น;

และชื่อหนึ่งเป็นชื่อนามสกุล, การใช้คำ Mr. Mrs. และ Miss ติดต่อกับ ชื่อนั้นใช้ได้ดังอย่างคือใช้ นามสกุลตามตัวพิมพ์ เช่น Mr. Brown, Mrs. Brown, Miss Brown คือนายเบรอัน, คุณเบรอัน, นางเบรอัน, คุณนายเบรอัน, นางสาวเบรอัน, หรือคุณเบรอัน; หรือจะใช้ชื่อนำควบไปด้วยก็ได้เช่น Mr. John Brown, Mrs. John Brown หรือ Miss Jane Brown, แต่จะใช้ติดต่อกับ ชื่อ หน้าตาม ตัวพิมพ์ เช่น Mr. John Mrs. John หรือ Miss Jane ไม่ได้, ถือว่าผิด. สำหรับปราชัยหรือเรียกคงใช้คำ Mr. Mrs. หรือ Miss ควบไปกับนามสกุลเท่านั้น, เพราะไม่ยืดยาว, จะใช้ของ ชื่อคอกทองชื่อนาและชื่อหลัง กคือเมือพูดถึง หรือจากหน้าของถึง. การใช้ Mr. Mrs. และ Miss คงใช้เฉพาะ ผู้ซึ่งไม่สนิทชิดเชื้อ. สำหรับผู้ที่สนิทชิดเชื้อ เช่น เป็นญาติหรือเพื่อนสนิทแล้ว ในเวลาสนทนาด้วยเขาคงไม่ใช้คำ Mr. Mrs. และ Miss คงเรียกชื่อน้ำ (ไม่ใช้นามสกุล) ดยๆ เช่น :-

1. Mary, how are you?
2. Were you at home yesterday, John?

Doctor (ด็อกเตอร์) บางทีย่อเป็น Dr. มีความหมายว่า “นายแพทย์” หรือผู้ซึ่งได้รับปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัย. ใช้ได้ทั้งผู้ชายและผู้หญิง. ในเวลาสนทนาปราศรัยคงใช้ติดต่อกับนามสกุลหรือชื่อหลัง.

คำที่หมายถึงเครือญาติ อาจจะใช้ติดต่อกับคำรับ หรือ คำปฏิเสธด้วย ได้เช่น Yes, Brother, No, Sister เป็นต้น. ให้นักเรียน เสาะเรียน และฝึกหัดบทจนจบ.

การออกเสียงคำถาม

คำถามย่อมมีอยู่สองชนิด คือคำถามซึ่งผู้ตอบจะตอบรับรองโดยใช้คำ Yes หรือตอบ ปฏิเสธโดยใช้คำ No ได้ กับคำถามซึ่งผู้ตอบจะใช้ Yes หรือ No ไม่ได้ เช่น Do you see her? เราอาจจะตอบว่า Yes (ถ้าเราเห็น) หรือ No (ถ้าเราไม่เห็น), แต่คำถามเช่น Where do you live? (ถึฟว-อาศัยอยู่, นัชวคอยู่)

เขอยู่ที่ไหน เราจะตอบว่า Yes หรือ No ไม่ได้; ถ้าเราตอบก็จะเปนสิ่งที่น่าขันไปเท่านั้น. คนโดยมากเข้าใจว่า ถ้าเป็นคำถามแล้วก็ต้องออกเสียงถ้อยคำที่อยู่ปลายประโยคเปนเสียงสูงเสมอไป; ความเข้าใจนี้ไม่ถูก. ในการออกเสียงประโยคคำถามควรปฏิบัติดังนี้:—

ก. ประโยคซึ่งจะใช้คำตอบว่า Yes หรือ No ได้แล้ว ให้ ออกเสียงคำที่อยู่ปลาย ประโยค เปนเสียงสูง (ก่อนจะคล้ายคลึงกับเสียงสูงในภาษาไทยเรา) เช่น:—

Do you see *him*? สูงเพน หีม หรือ ฮัม ก็ได้.

Is he your friend? เปนเฟรนด์.

ข. ประโยคใดซึ่งจะใช้คำตอบว่า Yes หรือ No ไม่ได้แล้ว ให้ ออกเสียงต่ำคือเสียงกลางเยื้องไปทางสูง (หรือสูงเยื้องมาทางต่ำ) เช่น:—

What's your name? เปน เน้ม ไม่ใช่เนม หรือ เน้ม.

How do you do? ,, ตู่ หรือ ตู ไม่ใช่ ตู่.

หลักเกณฑ์ทางใจนี้ ความประสงค์ของข้าพเจ้า
ก็เพื่อความดีของนักเรียนในการฝึกหัดออกเสียง
ประโยคที่อ่านเท่านั้น; ในการออกเสียงต้นทวนเราพึง
ถึงถึงความไพเราะเป็นใหญ่; เมื่อนักเรียนได้เรียนการ
ต้นทวนจนสามารถพูดได้แล้ว ก็ย่อมจะหาโอกาสกล่อม
เกลาให้เสียงได้เองในเมื่อได้ฟังนำเสียงของผู้ต้นทวน
ด้วย.

เมื่อเรียนหนังสือข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะกล่าวไว้ใน
หนังสือ คือการใช้ Yes หรือ No สำหรับตอบคำถาม.
ประโยค ถ้าเป็นคำถามแล้ว, การใช้ Yes หรือ No
สะดวกเช่น:—

Is he here? เราอาจจะตอบว่า Yes ดอยๆ ก็
ได้หรือเราจะทวนคำพูดอีกก็ได้ คือ Yes, he is here.
เมื่อจะปฏิเสธเราก็คงตอบว่า No, he is not here; แต่
ถ้าประโยคเป็น ทั้งคำถาม และคำปฏิเสธรวมกัน ผู้ตอบ
อาจจะงงได้ง่าย.

Is he not here? - เขาไม่อยู่ที่นี่ หรือ? ในภาษาไทยเรามักจะได้ยินตอบว่า “ใช่ หรือ ครับ, เขาไม่อยู่,” แต่ในภาษาอังกฤษเราจะใช้ทั้ง คำรับและปฏิเสธ ในขณะเดียวกันไม่ได้; คำรับต้องติดต่อไปกับ คำรับ, คำปฏิเสธต้องติดต่อไปกับคำปฏิเสธ เช่น:-

คำถาม Is he not here?

คำตอบ ก) Yes, he is here. หรือ

ข) No, he is not here.

ประโยค ค่อยไปนั้น เป็น ประโยคสั้น ๆ มีประโยชน์มากสำหรับการสนทนา. ให้นักเรียน ฝึกหัด อ่าน ออกเสียงดัง ๆ จนคล่องปาก.

1. We shall run up and down the road.

เราจะวิ่งขึ้นลงตามถนน.

2. We shall sell the story for ten ticals.

เราจะขายเรื่องเป็นราคา ๑๐ บาท.

3. He will put on his hat and go.

เขาจะสวมหมวกและไป.

4. Our master will let us go home.

นายของเราจะยอมให้เราไปบ้าน.

5. You can take a boat or walk.

เธอจะไปเรือหรือเดินไปก็ได้.

6. You must be careful about the tram.

เธอต้องระมัดระวังเรื่องรถราง.

7. Yesterday I called on him at his home.

เมื่อวานฉันได้ไปหาเขาที่บ้านของเขา.

8. Shake hands and be friends.

จงจับมือสั่นและเป็นเพื่อนกัน.

9. I cannot give you leave yet.

ฉันยังให้เธอลาไปไม่ได้.

10. You must change your clothes first.

เธอต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าของเธอก่อน.

11. Your room is next to his room.

ห้องของเธออยู่ถัดห้องของเขาไป.

12. I have lost my watch, and must look for it.

ฉันทำนาฬิกาพกของฉันหายเสียแล้ว, และฉันต้อง
หามัน.

13. This is a good piece of work.

นี่เป็นงานดีชิ้นหนึ่ง.

14. He breaks something every day.

เขาทำของบางอย่างแตกทุกวัน.

15. This pencil breaks too easily.

ดินสอชิ้นนี้หักง่ายเกินไป.

16. I want to break this chalk.

ฉันต้องการจะหักชอล์กนี้.

17. You must not break the rules.

ท่านต้องไม่ละเมิดข้อบังคับ.

18. He broke his box open.

เขาคัทหีบของเขา (ให้เปิด) ออก.

19. Take good care of yourself.

จงระวังตัวของเธอให้ดี.

20. This boat goes up and down the river.

เรือลำนี้ขึ้นลงตามแม่น้ำ.

ความหมายของ let

Let มีความหมายว่า “ยอมให้หรืออนุญาต” เช่น:-

1. Please let me go home.

โปรดยอมให้ฉันไปบ้าน.

2. He does not let me go.

เขาไม่ยอมให้ฉันไป.

3. Don't let him go.

จงอย่ายอมให้เขาไป.

ให้พึงสังเกตด้วยว่าถ้าใช้คำ let แล้ว, ย่อมมีอีก Verb หนึ่งตามหลัง เช่นในประโยค Please let me go, คำ go เป็น Verb ที่ตามหลัง Verb “let.” “Go” ซึ่งตามหลัง let ถือว่าเป็น Infinitive Verb ซึ่งไม่มี to อยู่ข้างหน้า, ตามปกติ Infinitive Verb ต้องมี to อยู่ข้างหน้าเสมอ จนเป็นกฎอันติดปากว่า Infinitive Verb ต้องมี to อยู่เสมอหรืออีกอย่างหนึ่ง ก็คำ to เป็นเครื่องหมายของ Infinitive Verb คือ Verb ซึ่งเป็นอิสระหรือ Verb ที่ยังไม่มี Subject,

แต่ภาษาย่อมมีข้อยกเว้น, เพราะฉะนั้นจึงขอให้ท่านจำไว้
ว่าสำหรับคำ let แล้ว Infinitive Verb ซึ่งตามหลัง
ต้องไม่มี to อยู่ข้างหน้าเช่น let him go จงว่า let
him to go หรือ let him write จงว่า let him to
write ไม่ได้เป็นอันขาด. เรือง Infinitive Verb
ข้าพเจ้าได้อธิบายไว้เพียงเล็กน้อยในตำราบทที่ ๓๒ หน้า
๓๗๗ และในตำราเล่มที่ ๕ หน้า ๓๖๖ หมายเหตุของแบบ
ฝึกหัดที่ ๒, แต่การใช้ของ Infinitive Verb ยังมีมาก
มายซึ่งข้าพเจ้าจะอธิบายในบทต่อไป.

นักเรียนได้เรียนเรื่อง Imperative และ Prohibi-
tive Sentences แล้ว; สำหรับคำ let เราก็คงใช้ใน
ประโยคชนิด Imperative และ Prohibitive Sen-
tences เหมือนกัน ดังเช่นประโยคตัวอย่างข้อ (1) และ
(3) ข้างต้น. เมื่อใช้ let ดังกล่าวนี้ เราใช้สำหรับ
first person (บุคคลที่หนึ่ง) และ third person
(บุคคลที่สาม) ซึ่งจะต้องเป็นชนิดที่เป็น Object จะ
เป็นชนิดที่เป็น Subject ไม่ได้เป็นอันขาด, ส่วน Verb ที่

ตามหลัง Noun หรือ Pronoun (ที่เป็น Object) ก็
คงต้องเป็น Infinitive ดังได้กล่าวแล้วแต่ข้างต้น.

Let บางทีฉันเห็นว่า “ให้เข้า” เช่น This house
is to let มีความหมายว่า: “บ้านให้เช่า” คือ
เจ้าของยินดีและเต็มใจให้เช่าบ้าน.

แบบฝึกหัดที่ ๑

ให้แปลประโยคเหล่านี้เป็นภาษาไทย

1. The cook said: “Get out of the way.
I am going in. I must cook this food.”
2. But the tailor struck him in the eye and
kicked him down the stairs.
3. Then the cook was very angry.
4. He threw the vegetables in the tailor's face
and caught the tailor's foot and threw him
down.
5. Then he jumped on the tailor's back and
kicked him on the head.
6. But the tailor was a strong man.
7. He got up suddenly and ran into the shop.

8. Then he came back in a hurry with a gun.
9. He said, "I will shoot you!" Then he shot at the cook.
10. Of course everybody ran.
11. So only the tailor and the cook and I were left.
12. The rest ran far away.
13. But I stayed close to them.
14. I wanted to stop them.
15. The tailor tried to kill the cook, but he missed him.
16. He shot at him again and missed him again.
17. Suddenly the cook took out a big knife and ran at the tailor.
18. The tailor turned and ran, but the cook threw the knife at him.
19. It struck him in the back, and he fell on the floor.
20. I ran to him and turned him over and put my hand over his heart.
21. His heart stopped suddenly. He was dead.
22. The knife cut his heart and it stopped.
23. I turned round and said, "You have killed a man!" But the cook was gone.

แบบฝึกหัดที่ ๒

ให้เทียบเคียง อ่านประโยคใน หน้า ๕๓๔, ๕๓๕ และ

๕๓๖.

ถ้อยคำภาษาอังกฤษชุดที่ ๑๖

thank	ทังก	ขอบใจ (เพนกิจยา).
thanks	ทังกส์	ความขอบใจ.
shut	ชัต	ปิด.
seat	ซีต	ที่นั่ง.
take a seat		เข้าที่นั่ง คือ นั่ง.
tell	เตล	บอกเล่า.
put on	ปุต อ่อน	สวม.
up and down		ขึ้นและลง, ขึ้นดอ.
boat	โบ๊ต	เรือ.
take a boat		โดยสารเรือ.
careful about	แคร์ฟูล อเบาต์	ระมัดระวัง.
leave		การอนุญาตให้.

give leave		อนุญาตให้ดำ.
yet	เย๑ค	ยัง.
tram	แ๑ตรม	รถราง.
change	เ๑นจ๑ย	เป๑ด๑ย, แ๑กเป๑ด๑ย.
clothes	โก๑ดท๑ง	เ๑ื่อผ๑.
next	เ๑๑ก๑ด๑	ก๑ดไป, ต๑อไป.
struck	ด๑ต๑ร๑ก	เป๑น pt. ของ strike.
strike	ด๑ไ๑ต๑ร๑ก	ด๑.
eye	อ๑ย	น๑ย๑น๑ด๑.
kicked	ก๑ก	เป๑น pt. ของ kick.
kick	ก๑ก	เตะ.
stairs	ด๑๑๑ด๑	ค๑น๑บ๑ร๑ไ๑.
down the stairs		ข๑ง๑ด๑ง, ข๑น๑ด๑ง.
face	เ๑๑ด๑	หน๑.
threw	ท๑ร	เป๑น pt. ของ throw.
throw	ท๑ร	ขว๑ง, ท๑ง, โยน.

got up	ค ^{๕๓} ก ^๖ ค ^๖ อ ^๖ ป	ลุกขึ้น.
get out of the way		หลีกไป, ไปเสียให้พ้น.
cook	ก ^๓ ก	ทำกับข้าว(เป็นกิริยา).
hurry	ฮ ^๑ ร ^๑ หรือเฮ ^๑ ฮ ^๑ ร ^๑	ความเร่งร้อน, ความ ด่วน.
in a hurry		โดยเร็ว, โดยเร่งร้อน.
shot	ช ^๑ อ ^๑ ค	pt. ของ shoot.
shoot	ช ^๑ ด	ยิง.
were left	เว ^๑ อ ^๑ เล ^๑ ฟ ^๑ ค ^๑	เหลื ^๑ อ ^๑ อ ^๑ ย ^๑ , คงอ ^๑ ย ^๑ .
the rest	เดอะเร ^๑ ส ^๑ ค ^๑	นอกนั้น.
of course	อ ^๑ อ ^๑ ฟ ^๑ ว ^๑ ก ^๑ อ ^๑ ด ^๑	แน่นอน,
	อ ^๑ อ ^๑ ฟ ^๑ ว ^๑ โก ^๑ ด ^๑	ตามธรรมดา.
close to	โก ^๑ ด ^๑ ด ^๑ ค ^๑ ว ^๑	ใกล้กับ.
far away	ฟ ^๑ าร์ ^๑ อ ^๑ ว ^๑	ไกลออกไป.
missed	ม ^๑ ิส ^๑ ค ^๑	เป็น pt. ของ miss.

miss ^๕มิด ผิดหมาย, พลาด, คดขาด

^๕เค็ดอน.

again ^{๕๕}เอเคิน หรือ ^{๕๕}เอเคิน ^๕อก.

ran at แรน ^{๕๕}เอ็ด วิ่งเข้าใส่, โจมใส่.

turned over ^{๕๕}เทอนด ^{๕๕}โอเว่ พลิกขน, หันกลับ.

cut ^{๕๕}กัต ตัด, ผ่า.

was gone ^{๕๕}ว็อด ^{๕๕}คกอน! ไปแล้ว, คาย.

